

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSPA-140-15(4)/11

Warszawa, 1 marca 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów stanowisko wobec poselskiego projektu ustawy

- o podatku od niektórych instytucji finansowych (druk nr 3838).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Finansów do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

(-) Donald Tusk

**Stanowisko Rady Ministrów do poselskiego
projektu ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych (druk nr 3838)**

I.

Podstawowe kierunki działania zaproponowane w poselskim projekcie ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych dotyczą następujących zagadnień:

1. Opodatkowanie aktywów niektórych instytucji finansowych:
 - banków krajowych;
 - oddziałów banków zagranicznych;
 - oddziałów instytucji kredytowych;
 - krajowych zakładów ubezpieczeń;
 - krajowych zakładów reasekuracji;
 - oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji;
 - głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji;
 - funduszy inwestycyjnych;
2. Określenie podstawy opodatkowania wskazującej na sumę aktywów.
3. Wysokość stawki, jak również zasady poboru podatku.
4. Zwolnienia i ulgi podatkowe.

II.

W ocenie Rządu RP istotne wątpliwości wywołuje przedstawiony w uzasadnieniu do projektu cel wprowadzenia podatku od niektórych instytucji finansowych. Projektodawca stwierdza, że przedmiotowy podatek „*ma stanowić alternatywę wobec proponowanej przez rząd podwyżki podatku VAT*”. W związku z tym fundamentalnym założeniem nowej regulacji prawnej, podstawa opodatkowania i stawka podatku zostały określone tak, aby wpływy z podatku (ok. 5 mld zł) były równe dodatkowym środkom pieniężnym zasilającym budżet państwa w wyniku zwiększenia stawki podatku od towarów i usług. Tym samym nowa danina publiczna miałaby charakter wyłącznie fiskalny, a sens jej istnienia sprowadzałby się jedynie do zapewnienia dodatkowych dochodów budżetowych. Takie *ratio legis* wprowadzenia nowego obciążenia podatkowego co

prawda wydaje się prawnie dopuszczalne, należy jednak mieć na uwadze, że w świetle przedstawionych powyżej okoliczności stanowiących faktyczną przyczynę opracowania projektu, jako rozwiązania alternatywnego dla podwyżki stawki podatku od towarów i usług, wskazuje ono, iż Projektodawca traktuje nowy podatek wyłącznie jako źródło pozyskania dodatkowych dochodów, nie analizując w sposób wystarczający wpływu tego obciążenia fiskalnego na poszczególne podmioty nim objęte, kondycję sektora bankowego i ubezpieczeniowego w Polsce oraz na gospodarkę narodową w skali makro.

W ocenie Rządu RP za kluczowe należy uznać wszelkie działania mające na celu zabezpieczenie krajowego rynku przed negatywnym wpływem ewentualnych zjawisk destabilizujących sektor finansowy. W związku z powyższym, nakładając na niektóre podmioty sektora finansowego dodatkowe obciążenia fiskalne (w postaci podatków lub opłat) powinno się uwzględnić w pierwszej kolejności bezpieczeństwo finansowe tych podmiotów, przy jednoczesnej realizacji nadrzędnego celu, jakim jest zwiększanie stabilności finansowej sektora. Z tego też względu w niektórych państwach europejskich podjęte zostały prace legislacyjne nad obciążeniem sektora bankowego nie klasycznym podatkiem, stanowiącym wyłącznie źródło nieoznaczonych dochodów budżetowych, ale specjalnymi opłatami, które służyłyby finansowaniu (poprzez wydzielone specjalne fundusze restrukturyzacyjne) różnego rodzaju działań zwiększających, bądź przywracających stabilność sektora finansowego. Przedłożony projekt zmierza wyłącznie w kierunku osiągnięcia celu fiskalnego, nie uwzględniając potrzeb zwiększania stabilności rynku finansowego.

W opinii Rządu RP przyjmowanie jedynie fiskalnego charakteru (akumulowanie dodatkowych środków w budżecie państwa) obciążeń nakładanych na sektor finansowy jest niewłaściwe. Rozważyć raczej należałoby wprowadzenie obowiązkowych płatności, które byłyby przeznaczone na finansowanie wydatków związanych z określonym działaniem (tj. wsparciem sektora finansowego w razie wystąpienia sytuacji kryzysowej).

Rząd RP wyraża stanowisko, że dla zabezpieczenia stabilności sektora finansowego, jak również wyeliminowania bądź ograniczenia konieczności finansowania przez sektor publiczny działań pomocowych w przypadku wystąpienia ewentualnych zawirowań na rynkach finansowych, na uwagę zasługują koncepcja prezentowana na forum unijnym, polegająca na utworzeniu specjalnego funduszu restrukturyzacyjnego, finansowanego z dodatkowych zobowiązań nałożonych na sektor finansowy. Wprowadzenie koncepcji utworzenia odrębnego funduszu, jako np. funduszu celowego, w opinii Rządu RP doprowadziłoby do sytuacji, w której wszystkie przychody z dodatkowych obciążeń przeznaczone byłyby na cele stabilizacyjne.

Wskazać należy, że przedstawiony w projekcie ustawy zakres podmiotowy opodatkowanych instytucji finansowych jest z jednej strony bardzo szeroki, z drugiej zaś nie obejmuje instytucji kredytowych działających na polskim rynku, jakimi są spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Podmioty te prowadzą działalność zbliżoną do działalności bankowej (choć zakresowo węższą). Projektodawca nie uzasadnia jednak konieczności podmiotowego wyłączenia tych instytucji. Niezależnie od powyższego należy zaznaczyć, że w trwających na forum europejskim pracach nad ewentualnym nałożeniem na instytucje finansowe obciążeń mających wspierać finansowanie działań restrukturyzacyjnych, w pierwszej kolejności ogranicza się zakres podmiotowy tych obciążeń wyłącznie do instytucji kredytowych.

Ponadto, w ocenie Rządu RP włączenie do katalogu podmiotów objętych proponowanym podatkiem funduszy inwestycyjnych wydaje się posunięciem z kilku powodów niewłaściwym. Po pierwsze, charakter tych instytucji finansowych, korzystających z podmiotowego zwolnienia od podatku dochodowego od osób prawnych, uzasadnia wyłączenie tych podmiotów spod jakiegokolwiek formy opodatkowania obejmującej samą masę majątkową, jaką jest fundusz. Należy bowiem zauważyć, że specyficzna konstrukcja funduszu inwestycyjnego, jako prawnie uregulowanej, określonej masy majątkowej powoduje, iż nałożenie na tę instytucję finansową podatku, obliczanego od wartości aktywów (a więc podatku majątkowego) będzie oznaczało faktyczne nałożenie tego podatku na jego uczestników. Zatem rzeczywisty ciężar opodatkowania projektowanym podatkiem spocząłby, wbrew twierdzeniom Projektodawcy, wprost na klientach instytucji finansowej jaką jest fundusz inwestycyjny. Stąd, w ocenie Rządu RP, w tym przypadku nie sposób zgodzić się z prezentowanym w uzasadnieniu projektu twierdzeniem, iż „*podatek od aktywów instytucji finansowych jest de facto podatkiem majątkowym, stąd przerzucenie podatku na klientów nie powinno mieć miejsca*”.

Po drugie, wprowadzenie podatku w proponowanym kształcie doprowadziłoby do nieuzasadnionej przez Projektodawcę podatkowej preferencji indywidualnych form inwestowania kosztem form inwestowania zbiorowego – w tym przypadku za pośrednictwem funduszy inwestycyjnych. Należy bowiem zauważyć, że w większości przypadków środki finansowe wpłacane do funduszy inwestycyjnych pochodzą z działalności zawodowej, gospodarczej, bądź z tytułu wynagrodzenia za świadczoną pracę, które to środki opodatkowane zostały już wcześniej podatkiem dochodowym. Tak pozyskane i opodatkowane środki, po wejściu w skład aktywów funduszu zostałyby następnie ponownie opodatkowane, tym razem na poziomie funduszu inwestycyjnego i to bez względu na fakt, czy dokonywane przez tę instytucję inwestycje doprowadzą do osiągnięcia zysku. Corocznie rozliczany podatek, odprowadzany w oparciu o system zaliczek miesięcznych będzie uszczuplał aktywa funduszu inwestycyjnego, a co za tym

idzie obniżał wartość jednostki uczestnictwa, czy też certyfikatu inwestycyjnego, wpływając wprost na poziom środków finansowych posiadanych przez poszczególnych uczestników. W tym kontekście należy mieć na uwadze, że w większości przypadków uczestnikami funduszy inwestycyjnych są osoby fizyczne, stąd projektowany podatek będzie miał wprost negatywny wpływ na sytuację finansową społeczeństwa.

Po trzecie, w kontekście faktycznych skutków opodatkowania funduszy inwestycyjnych jak i zasad funkcjonowania funduszy, zupełnie niezrozumiałe pozostaje również przedstawione przez Projektodawcę uzasadnienie, zgodnie z którym: *„Objęcie opodatkowaniem funduszy inwestycyjnych ma charakter uzupełniający. Opodatkowanie aktywów banków i zakładów ubezpieczeń bez opodatkowania funduszy inwestycyjnych doprowadziłoby do przenoszenia przez banki i zakłady ubezpieczeń aktywów do funduszy inwestycyjnych, a w konsekwencji do unikania tą drogą opodatkowania”*. Każdy z podmiotów wnoszących środki finansowe do funduszu inwestycyjnego, stając się jego uczestnikiem, otrzymuje bowiem odpowiednią liczbę jednostek uczestnictwa albo certyfikatów inwestycyjnych o określonej wartości, które są następnie ujmowane w odpowiedniej pozycji sprawozdania finansowego takiego podmiotu, mając wpływ na jego aktywa.

W przedmiocie określenia podstawy opodatkowania należy wskazać, że proponowane w projekcie opodatkowanie aktywów instytucji finansowych jest de facto podatkiem od skali prowadzonej przez nie działalności. W przypadku banków obciąża ono w szczególności udzielane przez nie kredyty, które są najważniejszym składnikiem ich aktywów. W związku z powyższym takie obciążenie może negatywnie wpłynąć na prowadzoną przez banki działalność, zwłaszcza poprzez ograniczenie akcji kredytowej.

Dodatkowo należy wskazać, że opodatkowanie na zasadach przewidzianych w projekcie mogłoby spowodować – ze względu na chęć uniknięcia płacenia podatku – przesunięcie działalności sektora w kierunku transakcji, które nie wpływają na sumy bilansowe instytucji finansowych. W rezultacie, zmniejszy się przejrzystość sprawozdań finansowych tych instytucji co nie sprzyja stabilności sektora finansowego.

III.

Mając na uwadze przedstawione powyżej wątpliwości natury ogólnej Rząd RP wskazuje na wybrane zagadnienia szczegółowe, dotyczące poszczególnych przepisów przedmiotowego projektu.

Na wstępie należy wskazać, że do podatku, o którym mowa w przedmiotowym projekcie będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Zgodnie z art. 2 § 1 pkt 1 ustawy – Ordynacja podatkowa

przepisy tej ustawy stosuje się do podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, do których ustalania lub określania uprawnione są organy podatkowe. Wobec powyższego niecelowe jest powielanie w projektowanej ustawie rozwiązań, które występują w przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa. Dodatkowo należy dokonać aktualizacji publikatora dotyczącego ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.).

Art. 3

Zgodnie z brzmieniem art. 3 poselskiego projektu ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych, podstawą opodatkowania jest „suma aktywów (...)”. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.) przez aktywa rozumie się „kontrolowane przez jednostkę zasoby majątkowe o wiarygodnie określonej wartości, powstałe w wyniku przeszłych zdarzeń, które spowodują w przyszłości wpływ do jednostki korzyści ekonomicznych”. Zgodnie z wykładnią literalną przytoczonych przepisów, do sumy aktywów zaliczyć należy całość aktywów posiadanych przez podmioty wymienione w art. 2 poselskiego projektu ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych (tj. podmioty podlegające opodatkowaniu). W konsekwencji, suma aktywów zawierałaby także majątek trwały czy majątek obrotowy. Jednakże, mając na względzie fakt, iż podatek przewidziany projektem ustawy dotyczy jedynie niektórych instytucji finansowych, w ocenie Rządu RP bardziej zasadne wydaje się uwzględnienie w sumie aktywów jedynie aktywów finansowych (tj. niematerialnych form majątku, np. należności, papiery wartościowe itd.).

Art. 4

W opinii Rządu RP należałoby zdefiniować, na potrzeby projektowanej ustawy, pojęcia „organ zarządzający” i używać go w prawidłowej formie (np. w art. 8 ust. 2 posłużono się zwrotem „organ zarządzającym” zamiast „organ zarządzający”). Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości to kierownik jednostki zapewnia sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia bilansowego i przedstawia je właściwym organom, zgodnie z obowiązującymi jednostkę przepisami prawa, postanowieniami statutu lub umowy.

Art. 6

W odniesieniu do art. 6 ust. 2 należy zauważyć, że regulacja ta wydaje się być niedookreślona i wymaga doprecyzowania stwierdzenia, że podatnicy nie uiszczają zaliczek w roku podatkowym, w którym rozpoczynają działalność.

Art. 7

Zgodnie z projektowanym art. 7 ust. 1 w przypadku gdy w kolejnych trzech miesiącach wysokość zaliczek nie odzwierciedla aktualnej sytuacji bilansowej podatnika, naczelnik właściwego urzędu skarbowego na wniosek podatnika lub z urzędu w drodze decyzji określi wysokość zaliczki na podatek płatnej do dnia najbliższego zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego. W opinii Rządu RP z projektowanej ustawy nie wynika, co należy rozumieć pod pojęciem sytuacji bilansowej podatnika. Naczelnik urzędu skarbowego nie będzie wiedział jakimi przesłankami ma się kierować przy określaniu wysokości zaliczki, co czyni ten przepis niewykonalnym. Ponadto stosownie do art. 21 § 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób określony w § 1 pkt 1, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty, z zastrzeżeniem § 3. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego. Wyżej wymienione przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa mają również zastosowanie do zaliczki na podatek: pod pojęciem podatku rozumie się również zaliczki na podatek – art. 3 pkt 3 lit. a. Wobec powyższego projektowany art. 7 ust. 1 jest zbędny i powinien zostać wykreślony z projektu.

W myśl projektowanego art. 7 ust. 2 decyzja, o której mowa w ust. 1 może zostać zmieniona w przypadku zmiany sytuacji bilansowej podatnika w kolejnych trzech miesiącach. Projektowany przepis wprowadza nową instytucję zmiany decyzji wymiarowej organu podatkowego. Przesłanką do zmiany decyzji określającej wysokość zaliczek na podatek byłaby niedookreślona przesłanka „zmiany sytuacji bilansowej podatnika”. Naczelnik urzędu skarbowego nie będzie posiadał wiedzy jakimi przesłankami ma się kierować przy zmianie decyzji wysokości zaliczki, co czyni ten przepis niewykonalnym. W ocenie Rządu RP projektowany przepis art. 7 ust. 2 należy wykreślić z projektu.

Art. 8

W odniesieniu do art. 8 należy zauważyć, że uzależnienie terminu złożenia deklaracji oraz wpłaty zobowiązania od daty zatwierdzenia rocznego sprawozdania indywidualizuje termin złożenia deklaracji w zależności od podmiotu zobowiązanego i w praktyce może nasuwać duże problemy związane z egzekwowaniem obowiązków podatnika. W odniesieniu do art. 8 ust. 3 należy zauważyć, że podatnik powinien być zobowiązany do zapłacenia zobowiązania podatkowego, a nie różnicy pomiędzy podatkiem a sumą zaliczek wpłaconych.

Z projektowanego art. 8 ust. 4 wynika, że nadpłata podlega zwrotowi na wniosek podatnika w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku, o ile nie zostanie zaliczona na poczet zobowiązania z tytułu zaliczki w trzech kolejnych miesiącach przypadających po dacie złożenia deklaracji (zeznania rocznego). Termin na zwrot nadpłaty w projektowanym podatku jest krótszy niż termin zwrotu nadpłaty pozostałych podatków wynikającej z zeznania rocznego. Nadpłata w podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w podatku dochodowym od osób prawnych jest zwracana w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia zeznania rocznego (art. 77 § 1 pkt 5 ustawy – Ordynacja podatkowa). W ocenie Rządu RP w takim terminie powinna być zwracana również nadpłata w projektowanym podatku. Wobec powyższego projektowanym art. 8 ust. 4 należałoby wykreślić zdanie drugie oraz wprowadzić zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w następującym zakresie:

Art. 12. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) w art. 73 w § 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) deklaracji – dla podatników podatku od niektórych instytucji finansowych;”.

Ponadto, z uwagi na brak wytycznych wątpliwości budzi upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zawarte w art. 8 ust. 5. Wątpliwości budzi także zasadność określenia wzoru deklaracji korygującej; w praktyce bowiem korekty deklaracji są składane na tych samych drukach deklaracji co oryginał.

Art. 9

Z analizy art. 9 projektu ustawy wynika, że zwolnieniem spod opodatkowania sumy aktywów w wysokości nie przewyższającej kwoty 10 mln zł nie zostanie objęta jedna kategoria podatników, tj. fundusze inwestycyjne. Rozwiązanie takie należy przeanalizować w świetle wspólnotowych przepisów dotyczących pomocy publicznej, czego zabrakło w uzasadnieniu do poselskiego projektu ustawy.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864/2, z późn. zm.): „z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi”. Zatem wsparcie udzielane podmiotowi zostanie uznane za pomoc publiczną, gdy jednocześnie dojdzie do spełnienia następujących przesłanek:

1. udzielane jest ono przez państwo lub ze źródeł państwowych;

2. powoduje uzyskanie przez przedsiębiorstwo korzyści gospodarczej, której nie otrzymałoby ono w normalnych warunkach rynkowych;
3. ma charakter selektywny (uprzywilejowanie określonego lub określonych przedsiębiorców albo produkcji określonych towarów);
4. grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej.

Wszystkie te przesłanki należy uznać za spełnione w odniesieniu do zwolnienia podatkowego przewidzianego w art. 9 projektu ustawy. Wpływy z tytułu proponowanego podatku stanowią będą środki publiczne, a planowane zwolnienie ze względu na fakt, że nie obejmuje funduszy inwestycyjnych, będzie miało charakter selektywny. Ponadto zwolnienie to z punktu widzenia przedsiębiorcy ujmować należy jako korzyść gospodarczą (zaoszczędzone wydatki ze względu na niższy wymiar podatku do zapłacenia). Z uwagi na fakt, iż rynek finansowy jest rynkiem otwartym na konkurencję, co do zasady pomoc udzielana podmiotom na nim działającym może zakłócić lub grozić zakłóceniem konkurencji oraz wpływać na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

W kontekście tego co zostało wskazane powyżej – w ocenie Rządu RP – zwolnienie podatkowe, o którym mowa w art. 9 projektu ustawy, stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, która powinna podlegać zgłoszeniu Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Ewentualnie, aby nie podlegać reżimowi wspólnotowych przepisów dotyczących pomocy publicznej, Projektodawca powinien w równy sposób potraktować wszystkie podmioty objęte obowiązkiem podatkowym i przyznać uprawnienie do ulgi, o której mowa w art. 9 projektu ustawy także funduszom inwestycyjnym.

Art. 10

W ocenie Rządu RP przepis art. 10 wydaje się zbędny, ponieważ przy tak ustalonej podstawie opodatkowania nie będą miały zastosowania żadne zwolnienia, ani ulgi podatkowe inne niż określone w niniejszej ustawie, poza ulgą w spłacie zobowiązań podatkowych określoną w art. 67a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Należy wskazać, że stosowanie ulg i zwolnień podatkowych przewidzianych w innych ustawach bez istnienia w danej ustawie (w tym przypadku w ustawie o podatku od niektórych instytucji finansowych) podstawy prawnej odsyłającej *expressis verbis* do preferencji podatkowych określonych w innych aktach prawnych, jest niemożliwe. Wyjątkiem są ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych przewidziane w art. 67a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, które z uwagi na fakt zamieszczenia ich w akcie prawnym o charakterze ogólnym mają zastosowanie do wszystkich podatków wchodzących

w skład polskiego systemu podatkowego. Zatem proponowana treść art. 10 miałyby normatywny sens tylko wówczas, gdyby uznać, że Projektodawca zamierzałby wyłączyć stosowanie ogólnosystemowej ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych. Jednakże tak daleko idące rozwiązanie nie znalazło potwierdzenia, ani uzasadnienia w projekcie; jednocześnie trudno jest wskazać przesłanki, które by przemawiały za wyłączeniem przedmiotowej ulgi. W tym kontekście zauważyć należy, że zaproponowana redakcja art. 10 jest niejasna – nie wiadomo, czy należy go traktować jako wyłączenie ulgi w spłacie zobowiązania podatkowego, czy też jako legislacyjne *superfluum*.

Art. 11

W odniesieniu do art. 11 Projektodawca nie uzasadnił wystarczająco precyzyjnie i wyczerpująco dlaczego podatek od niektórych instytucji finansowych nie mógłby być uważany za koszt uzyskania przychodów na potrzeby obliczenia podstawy opodatkowania w podatku dochodowym od osób prawnych. Zaznaczyć należy, że obciążenie podatkowe miałyby charakter przymusowy i powszechny, ale nie sanacyjny.

Art. 14

Ze względu na zakres normowania tego przepisu (zmiana warunków świadczenia usług finansowych i ubezpieczeniowych) nie należy on do przepisów przejściowych i końcowych.

IV.

Rząd RP wskazuje, że poselski projekt ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych budzi szereg wątpliwości natury ogólnej i legislacyjnej, natomiast uzasadnienie do projektu ustawy nie spełnia wymogów określonych w art. 34 ust. 2 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu (M.P. Nr 5, poz. 47, z późn. zm.). W uzasadnieniu do przedmiotowego projektu zabrakło wyliczeń i analizy skutków wprowadzenia podatku w proponowanym kształcie na cały rynek finansowy, jego sektory oraz poszczególne instytucje finansowe. Nie uwzględniono w projekcie faktu, że czysto fiskalny charakter podatku oraz stopień w jaki obciąży on poszczególne instytucje finansowe może wpłynąć negatywnie na stabilność sektora finansowego, dostępność usług finansowych i ich koszt. Brak jest również oceny skutków wzrostu kosztów ponoszonych przez instytucje finansowe, zobligowane w nowych regulacjach wspólnotowych do zmiany swoich dotychczasowych praktyk i procedur.

W związku z powyższym Rada Ministrów negatywnie opiniuje poselski projekt ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych (druk nr 3838).